

SOBE

Gökyüzü, binlerce yıldızla dolu... Ama nedense yukarıya bakınca önce ya güneşi ya ayı görürüz. Oysaki parlayan parlamayan bütün bir uzay değil midir mühim olan? Neden hakkı yenir göremediğimiz yıldızların? Ünlü mü olmak gerekir kutup yıldızı gibi? Veya güneş gibi ısıtmak, ay gibi ışıltamak şart mıdır? Yada en doğrusu biz mi seçmişizdir kaderimizi?

Dünyaya gelme kararını ben almadım. Aynı şekilde nasıl geleceğimi de. Saçımın rengi ya da boyuma ben karar vermedim. Anne, babamı, memleketimi, yaşam şartlarımı hiçbir şeyi ben kendim seçmedim. Bana bir rol verildi ve ben bu bedende bu hayatı yaşamak için başrole seçildim. Dünyaya geldiğimde melek annem, canım babam ve sevgili abim karşıladı beni. O kadar şefkat doluydu ki yaş süzülen gözleri, tıpkı bir güneşe bakar gibi... Uzun yıllar sonra hayatlarına doğan güneşleriydim onların. Sevdiler, sarmaladılar, şımarttılar... Bir dediğim iki olmadı yanlarındayken. Onlar benim mutluluğumda yaşadım, ben onların sevgi denizlerinde büyüdüm. Bir gün abimle bahçede top oynarken, topumuz evin önündeki arabanın altına sıkıştı. Abim topu almak için elinden geleni yaptı. O kadar heyecanla oynuyorduk ki kaçırdığımız her dakika uzayıp gidiyordu sanki. Artık sıra bendeydi. Bende abime yardım etmeli ve o topu çıkartmalıydım. Yoksa nasıl dönecektik o eşsiz oyunumuza. Arabanın altına yavaşça sokuldum. Tıpkı yatağın altına gizlenmek gibi bir duyguydu. Topu yakaladım ve sıkıca tuttum. Artık oyuna geri dönmeliydim. Ama nedense sanki bir şey beni tutuyor çıkmama izin vermiyordu. Birden bire arabadan bir gürültü geldi ve hareket etmeye başladı. Daha ben korku çığlıklarımı duyurmadan bedenimde inanılmaz acılar hissettim. Ve güneş ışıklarının çarptığı gözlerimi araladığımda ise sadece abimi tanıyordum başımdakilerin, sonra da acı duymamak için uyumak istediğimi anımsıyorum.

Gözlerimi açtığımda melek annem, canım babam ve biricik abim yine yanımdaydı. Tıpkı onlarla ilk karşılaşmam gibi. Yine gözlerinde yaş vardı hepsinin. Ama güneş gibi ısınmıyordu bedenim bu defa bakışlarında. Korku seziyordum nefes alışlarında. Yaşım küçüktü belki anlamam sanıp saklamıyorlardı hislerini. Odam değildi yattığım yatak farkındaydım. Hiç ama hiç sormadım ‘-Bana ne oldu?’ diye. Belki hala gizli kalabilirdi yaramazlığım, yakalanmadım değil mi araba altında? Nitekim daha da dikkat ettikçe yüzlerine onlardaki endişeli bakışlar beni de ürkütmeye başladı. Top geldi aklıma ve ağzımdan ilk çıkan cümlenin ‘-Topum nerede?’ sorusu olduğunu biliyorum. Annemin kahkahalarla görmeye alışkın olduğum yüzü, derin bir acıyla ‘-Oğlum, Ali...’ dedikten sonra babamın omzunda yükselen ağlama seslerine bıraktı yerini. Gözlerimi kapatıp gecelerce soluk soluğa kaçtığım canavarlar gibi olsun istedim bu an. Yatağa sınıksıkı sarılmış kan ter içerisinde uyanayım, annem saçlarımı okşayıp geçti oğlum desin. Gözlerimi defalarca açtım kapadım ama ne rüyaydı, ne geçti, ne de annem geçecek oğlum diyebilirdi. Artık korkuyordum. Bir an yataktan kalkabilmek için birkaç hamle yaptım sanıyorum. Bedenim komutlarımı almıyor gibiydi. Üzerimden çarşafı alıp bedenimi göremiyordum bir türlü. Parmaklarım kımıldamıyordu, sanki hala üzerimde o arabayı taşıyordum. Nitekim bu mücadelede son verecek birisi kapıyı aralayarak yanıma geldi. Rüyalarım girip beni kovalayan bu iğne şimdi bana sorularımın cevabını verecek bir armağan gibi geliyordu. Yavaşça açılan çarşafın altında kablolar takılmış

elime kaydı gözüm ardından diğerine. Diğer kolum komple sargıdaydı. Çarşaf aşağı indikçe bütün uzuvlarımı ararcasına gözlerim kontrole geçmişti. Bacaklarımı dizlerime kadar gördüğümde yüreğim ferahladı sanki. Ama oda neydi ayaklarım neden görünmüyordu? Benim hayatımda kendime en son sorduğum soru buydu : ‘-Ayaklarım neden görünmüyor?’. Hayatım bu noktadan sonra zaman makinesine girmiş gibi hızla ileriye aktı. Bilmediğim her şeyi öğrendim, büyük bir eğitimden geçmiş gibi aniden, inanılmaz bir hızla henüz altı yaşındayken büyüdüm ben.

Hastaneden çıktıktan sonra uzun bir süre konuşmadım. Belki de konuşmaya korktum. Konuşsam söylenecek yalanlar daha da acıttırdı canımı. Dedim ya ben büyümüşüm bir kere. Sonra sorularımın cevaplarını uyur numarası yaptığım zamanlarda aldım herkesten. Ziyarete gelenlere hıçkırıklarla anlatılan artık sakat kalacak cümlesi benim için yeryüzünde insana söylenebilecek en ağır kelime gibiydi, hatta altında iki bacağım ve bir kolumu kaybettiğim o arabadan daha da ağır. Artık zaman durmalıydı ve daha büyümemeliydim. Yetmez miydi bu kadar büyüdüğüm?

Seneler geçtikçe hem zorlaşıyor hem kolaylaşıyordu hayat. Tam alıştım derken ufacak bir alaylı bakış yerle bir ediyordu hayatımı. Başlarda canını dişine takan zavallı annemin sabrının da, gücünün de sonuna geldiğini hissediyordum zaman zaman. Bir kahvaltıya ekmek alamamak, bir yaşlıyı karşıya geçirememek, önünüze yuvarlanmış bir topa vuramamak ne demektir bilemez çoğunuz. Ağlamak için bile beni odama götür demeden odanıza kaçmak ne büyük nimettir. Bedende yıllara uyup büyüdükçe yaşamak daha da zorlaşıyordu. İhtiyaçlarım hem ben hem ailem için ızdırap olmaya başlamıştı. Kızamıyordum kimseye bu daha da yakıyordu canımı. Ben ister miydim öyle olmayı?

Hayatın her evresi engelliydi benim için, kendimden başka. Zor olsa da her şeyle savaşmaya çalışıyordum. Üniversite sınavında aldığım derece hem ailem hem benim için büyük bir umut, inanılmaz bir sevinç olmuştu. Üniversite benim dönüm noktamdı. Okulun ilk günü abim, dersin ikinci katta olduğunu söyleyiğinde, çoktan vazgeçmişim bile okumaktan. Ta ki muhteşem bir dostun, sevgi dolu elini omzumda hissedinceye kadar. O elin sahibi beni tekrar yaşama bağlayan, dost kavramını öğreten insan, canım arkadaşım Mustafa. '-Ben sana yardım ederim' dedi. Ve öyle de oldu. O günden sonra ne zaman bir basamağın önünde kalsam, pes edeceğimi anlasam sırtımda onun güven dolu eli belirdi. İki arkadaş, iki kardeş, iki can olduk ikimiz. O beni nasıl sevdi bilmem ama ben onu kaybettiğim elim, ayaklarım gibi sevdim. Bir gün insanlığa bir icat bırakacak olsam adını Mustafa koyardım. Benim için insanlığa yarayacak bir varlığa ondan daha iyi verilecek bir isim olamazdı. Okulu bütün engellerine rağmen güzel notlarla bitirdikten sonra beni artık hiçbir zorluk yıkamaz diyordum. Arkamda sınıksız duran ailem, arkadaşlarım, hayatın önüme koyduğu her zorluk onların özverisiyle yok oluyordu.

Hayat su gibi akıp giderken bir gün her şey durdu. Üniversiteden arkadaşlarla bir kafede buluşmaya karar vermiştik. Mustafa ile beraber buluşma yerine gittik. Sohbet güzeldi, anılar, hocalar, şakalar derken masaya yabancı bir kız oturuverdi. Öyle garip bir duygu ki birden ayaklarımın yerine geldiğini ona yürüyeceğimi sandım. '-Adım Gülay' deyip kendini tanıttı. Arkadaşımız Mesut ' un kız kardeşiymiş. Herkesle el sıkışıp tanışırken birden elini

banaya yöneltti. Sağ kolunu uzatmamla yüzünün şekli değişti. Elimini olmayışını bile unutmuşken bu bakış tokat gibi indi yüreğime. Mustafa elini uzatıp konuyu dağıttı. Beni dışarı çıkarmasını istedim. Bu anı belki de defalarca kez yaşamış ama bir kere bile bu kadar incinmemiştim. Yıllar sonra ilk defa kendime soru sorarken buldum kendimi. Neden ben? Dostumun tesellileri sarmadı yaramı, biriktirdiğim tüm acılar saçıldı kucak kucak yerlere. Ve ben onun ellerine dokunamadım, tek şansım olan bu günü olmayan elim yüzünden kaybettim. Bir bakıl hayatımı sıfırlamıştı. Ama neden etkilenmişim bu kadar bilemiyorum. O günden sonra kendimi toparlamam kolay olmadı. Ne Gülay çıktı aklımdan nede yüzündeki o korkunç ifade...

Kontrollerimi yaptırmak için hastane yolunu tuttuğum bir gün bir telefon aldım. Daha önce başvuru yaptığım bir firmaya kabul edilmişim. Mutluluktan deliriyordum. Hastanenin kapısından girip Mustafa ile beklemeye koyulduk. Doktor' un kapısı açıldı. '-Ali bey buyurun.' dedi bir ses. Aman Allah' ım duyduğum bu sesi bir yerden hatırlıyordu kulaklarım. Gülay dı içerideki, resmen ateşe atıldığımı hissettim. '-Hoşgeldiniz' dedi. İçimden beni tanımasın diye ne kadar yalvardığımı anlatamam. '-Sizi bir yerden tanıyormuyum Ali bey?' diye sordu. Daha ben cevap bile vermeden '-Evet kafede tanışmıştık siz o'sunuz!' dedi. Yerin dibine batıp batıp çıktım o anda. Zaman durmuştu sanki hiç bitmeyecek bir çile saati. İçimden konuştuklarımı duyarcasına '-O gün beni yanlış anladınız.' dedi. '-Nasıl ?' diye sordum gayri ihtiyari. '-O gün sizinle tanıştığımızda elinizin olmadığını bilmiyordum, bir an şaşkınla o tepkiyi verdim, özür dilerim' dedi. '-Mühim değil.' dedim, konuyu kapatmaya çalışırcasına '- Nasılsa herkes aynı tepkiyi verirdi değil mi? 'diye dökülüverdi dilimden sözcükler imalı bir ses tonunda. Mahcup ,kızaran yüzüyle tebessüm ederek '-Hayır vermezdi.' dedi. Biz Gülay'la bugün tanıştık. Daha doğrusu ben kafeyi terk etmemiş olsaydım daha önceden tanışmış olacaktık.

Günden güne ilerleyen samimiyetimiz ve benim yeni yeni adını koymaya başladığım büyük aşkım çok kısa bir sürede Mustafa ve benim aramıza Gülay'ı da almamıza neden oldu. Hemen hemen hergün buluşup bir şeyler yapıyorduk. Onların yanındayken ne sakattım ne de engelli. Mustafa zamanla benim Gülay' a aşık olduğumu sezmiş olacak ki,sürekli Gülay ile alakalı sorular soruyordu. O sordukça kafamda şimşekler çakıyor, kıskançlık krizlerim beni girdaplara sürüklüyordu. Böyle bir durumda Gülay'ın beni tercih etmesi imkansız gibiydi. En azından ben durumu böyle yorumluyordum. Mustafa benden aldığı yanıtlardan tatmin olmayıp ısrarla sorularıyla beni sıkıştırdıkça sabrımın sonuna geldiğimi fark ettim. Ne olacaksa olsun , bir an önce bu kuşkudan kurtulmalıydım. Nasıl çıktı ağzımdan bilmiyorum '- Sen mi Gülay'ı seviyorsun yoksa' deyiverdim. Alaycı bir gülüşle yüzüme baktı. Sanırım öleceğimi düşünmeye başlamışım. Her şeyin bittiğini, dostumu da , aşkımı da kaybettiğimi... '-Aptal o seni seviyor.' dedi Mustafa. Bir anda etrafım yıldızlarla doldu,imkansız diye sayıklamaya başladım. Bütün bedenimden yağmur gibi ter fışkırıyordu. Ani bir sıcaklıklar olduğum yere yığılıp kaldım. Bayılmışım...

Uyandığımda başımda Gülay vardı. Gözlerinden süzülen yaşlar tenime akıyordu. '- Uyan ne olur uyan!' diye ellerimi sıkıca tutup öpüyordu. Yanlış görmüyordum ellerimi sıkıyordu. Annem, babam ayakucumda neşeyle birbirine sarılıyorlardı. Bu bir rüyamıydı? Ben neredeydim? İnanamıyorum, ayaklarım kımıldıyor, onlarda yerlerindeler. Peki yaşadıklarım

neydi? Kendime iyice geldiğimde 'Neler oluyor?' dedim. Gülay '-Canım trafik kazası geçirdin bir aydır komadasın, kendine geldin şükürler olsun.'diyip sıkı sıkı sarılıyordu bana.O da ne? Mustafa kapıdan içeri girdi. Neden önlük giymişti ki Mustafa? Doktor bey diye söze başladı Gülay. Doktor mu? Dostum mu? Bambaşka bir dünyadaydım. Peki onca şeyi rüyada mı yaşadım?

Gökyüzü binlerce yıldızla dolu...Ama ben artık sadece güneşi ya da ayı görmüyorum. Parlaması ya da ünlü olmasına da gerek yok yıldız olabilmesi için varlıkların. Tıpkı insanlar gibi...Elleri ya da ayakları olmasa da, bedensel ya da zihinsel engellere de sahip olsalar yeryüzündeki her insan bir yıldız. Kaderimizi biz seçmedik. Kendi kaderimizde , başkalarınınki de bizim ellerimizde. Yeter ki güneş görevini bilip ısıtsın, ay kibirlenmeyip aydınlatsın. Gündüzüne kavuşamayan gecemiz kalmasın...

